

Eva Brychtová

Eva Brychtová, rozená Ševčíková, přišla na svět 7. února 1945 ve Vysokém Mýtě. Právě zde, v rodném domě, prožila své první roky, jsouc obklopena rodinou a dvěma staršími sestrami, s nimiž sdílela každodenní radosti i starosti. Její dětství však nebylo jen bezstarostné – v roce 1958 ji zasáhla bolestná ztráta otce, která znamenala hluboký předěl v jejím dosavadním životě a poznamenala ji na dlouhou dobu.

Školní léta strávila na Jiráskově škole a po dokončení základní docházky se rozhodla pro praktickou cestu – vyučila se prodavačkou. První pracovní zkušenosti sbírala v papírnictví, kde si osvojila nejen dovednosti spojené s obchodem, ale i schopnost jednat s lidmi, která se jí později v životě mnohokrát hodila.

Zásadním okamžikem jejího života se stal 2. duben 1966, tehdy se provdala za Vlastimila. Seznámili se poněkud nenápadně – na fotbalovém stadionu – ale právě tam začal příběh jejich společné životní cesty. Do manželství se brzy narodili tři synové: Martin, Roman a Radek. Rodina se pro Evu stala pevným bodem, kolem něhož se soustředil její život.

Vedle péče o rodinu převzala po své mamince v roce 1969 i odpovědnost za rodinné sklenářství. Pracovala v něm jako vedoucí. Maminka jí v začátcích významně pomáhala, zejména v době, kdy byly děti ještě malé. Postupně však Eva firmu převzala plně do svých rukou a s odhodláním ji vedla dál. Po roce 1990 se jí navíc podařilo sklenářství úspěšně restituovat, čímž navázala na rodinnou tradici a upevnila její pokračování i pro další generace.

Po letech práce a podnikání předala vedení firmy synovi Martinovi, jeho manželce a švagrové. Tím uzavřela jednu významnou kapitolu svého života a odešla do důchodu – ne však do nečinnosti.

Eva byla vždy aktivní a společenský život pro ni měl velký význam. Dlouhodobě se věnovala Sokolu a mimořádnou roli v jejím životě hrála hudba. Šedesát let byla členkou pěveckého sboru Otakar. Právě tady nacházela radost, přátelství i pocit sounáležitosti. Zpívání ji provázelo až do roku 2020 a stalo se jedním z pilířů jejího života.

Rok 2024 jí přinesl další těžkou zkoušku v podobě ztráty manžela. I přes tuto bolestnou událost však neztratila životní sílu. Nadále zůstává v kontaktu s rodinou i přáteli, kteří jsou pro ni oporou. Největší radost jí dnes přinášejí chvíle strávené s blízkými a pravidelná setkání s kamarádkami v cukrárně, kde si u kávy a rozhovorů uchovává to, co ji provází celý život – lidskou blízkost, sdílení a vnitřní vitalitu.

Vzkaz budoucím generacím: *“Aby se neupínali na moderní techniku, měli se dobře, byli zdraví, mohli dělat, co chtějí, dařilo se jim a drželi spolu”.*

